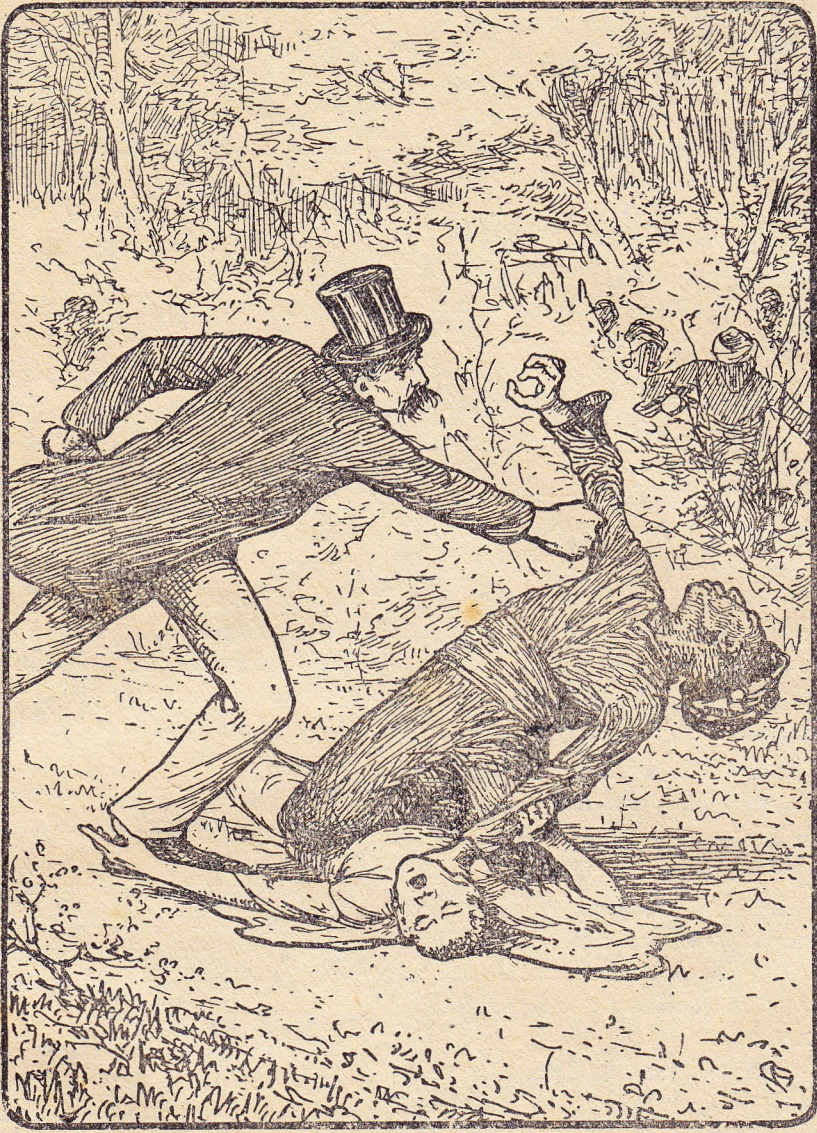

Zijn vuist kwam als een moker op het hoofd van den wurger terecht (Blz. 297)

Deze had tegen hare goesting dien last op zich getrokken, omdat ze niet wilde dat de menschen zouden kunnen zeggen, dat het kind van hare zuster in het weezenhuis was opgenomen geworden.

Ze waren van eene te goede familie, zei ze, en zoo over de tong te moeten rijden.

— Ge ziet van hier, onderbrak Mol, hoe zoo'n wijf, die het kind aantrok alleen om de opspraak vanwege de menschen te vermijden, met liefde voor haar nichtje beziel was!

— Moeder kreeg juist eten genoeg om niet van honger te sterven, kon met moeite een kleed bekomen om onder de menschen te verschijnen, sliep op eenen hoop vodden onder de trap, kreeg wegens de geringste fout meer slagen dan eten, en, zoodra ze er toe in staat

was, ik geloof toen ze acht jaar oud was, moest ze al 't grof werk verrichten.

Als ik uw muil moet openhouden, zei hare moei, kunt ge er voor werken ook.

Gelukkiglijk leerde de vrouw haar ook den naad, zoodat ze een stiel kende, als zij den dag dat ze zestien geworden was, het huis harer moei ontvluchtte, om te trachten in het groote Parijs zelf haren kost te verdienen.

Zij vond lieden die belang in haar stelden en haar werk verschaften.

Zoo kon ze, als ze den heelen dag en een gedeelte van den nacht flink doorwerkte, het noodige winnen om in het leven te blijven.

Zij was, zoo zegt mijne moeder, een zeer mooi meisje.

— Als gij op haar gelijkt, dan zal dat wel waar geweest zijn, sprak Janneken.

— Ik ben haar evenbeeld, zei Victoire, toen zij zestien jaar was.

Ik zeg u dat, omdat zij het mij zoo dikwijls heeft gezegd.

De rijke heer en het arme naaistertje ontmoetten elkander dikwerf op de trap en een morgen ontving mijne moeder een grooten bloemtuil, gansch uit viooltjes samengesteld.

Hij had bemerkt dat ze dagelijks een ruikertje van die bloempjes meedroeg, als ze uit den winkel kwam met haren voorraad voor den dag.

Dagelijks ontving zij nu zulk een prachtige bloemtuil zonder dat de portieres wist te zeggen wie de milde schenker was.

Eenen morgen nochtans deelde zij hare huurlingen mede dat de man, met den ruiker viooltjes, de Spaansche heer was, die de eerste verdieping bewoonde.

Des anderdaags weigerde het naaistertje de bloemen aan te nemen.

Tegen den middag werd er op hare deur geklopt en de Spanjaard trad binnen.

Hij had den bloemtuil in de hand en legde hem op de werktafel mijner moeder.

— Als ik den ruiker zelf breng, hoop ik toch wel dat gij hem niet zult weigeren.

Eerst deed zij dat wel, maar op het laatst, daar hij zoo aandrang en onder hare weigering zoo ongelukkig scheen, plaatste zij den ruiker in eene vaas en bedankte vriendelijk den braven heer.

Dagelijks kwam nu de jongeling zijn bloemtuil zelf brengen.

Van dag tot dag leerden de twee jongelieden malkaar beter kennen.

Ze gingen 's avonds, als 't meisje eenige minuten tijd over had of naar den winkel moest om haar werk af te leveren, eene korte wandeling doen, en het slot was dat zij op elkander echt verliefd geraakten.

Mijn vader verliet Parijs en kon mijne moeder overhalen met hem naar Madrid te reizen, waar hij haar aan zijne familie zou voorstellen en haar dan huwen.

Hij hield woord.

Moeder vertelt dikwijls dat mijne grootouders in een prachtig kasteel woonden, door een heerlijk park, met vijvers en bruggen omringd, en waar meer bedienden rondliepen dan er te Calcutta arme lieden op straat hunnen kost zoeken.

Naar dat schoone slot bracht hij mijne moeder en deed haar in eene overheerlijke zaal,

waar niets dan goud en spiegels te zien waren, op hem wachten.

Lang bleef hij weg, en als hij terugkeerde was zijn gelaat hoogrood gekleurd en moeder bemerkte dat hij geweend had.

— Kom, zei hij, laat ons dat vervloekte huis, waar menschen met steenen harten wonen, zoo spoedig mogelijk verlaten.

Zijne ouders weigerden natuurlijk er in toe te stemmen hem het arme Parijzer meisje te laten huwen, en hij had met de zijnen afgebroken, na eene hevige woordenwisseling met zijnen vader.

Hij vertrok met mijne moeder naar Londen en eenige dagen later waren ze getrouwd.

Zij hadden geene middelen van bestaan.

Moeder was gereed om terug naar Parijs te gaan en daar weer werk te zoeken, tot hij ook iets zou gevonden hebben om mede het noodige te winnen of door zijne ouders, die misschien later wel van gedacht zouden veranderen, zou worden voortgeholpen.

Dat wilde mijn vader echter niet.

Zijne vrouw, zoo zegde hij, mocht niet werken en hij was man genoeg om haar door het leven te voeren, zonder haar iets te laten ontbreken.

Te Londen vond hij eene plaats, die hem toeliet een karig leven te leiden.

Hij was ergens op een bureel, waar hij van 's morgens tot 's avonds vlug arbeiden moest en het was dood vermoeid, geheel afgemat, dat hij terug naar huis keerde.

Zulk een leven kon de arme jongen, die gewoon was in groote weelde te leven, te doen wat hem lustte, als inspanning zich met eenigen arbeid in te laten, niet kroppen.

Hij werd bleek, verkwijnde en de wreede tering wierp hem eindelijk op het ziekbed neder.

Nooit had hij zich tot zijne ouders willen wenden, om iets te vragen, of iets omtrent zijnen toestand mede te deelen.

Hoe mijne moeder er ook op aandrang, over het vreeselijke van onzen toestand jammerde, hij weigerde een enkel woord tot zijnen vader te richten.

Toen werd ik geboren.

Nijpender en nijpender werd de ellende en met rassche schreden naderde de dag dat mijn vader naar het ziekenhuis zou moeten worden overgebracht, en moeder met mij als eene bedelaarster in de straten van Londen zou dwaalen.

Buiten wete van haren echtgenoot schreef

zij een langen brief aan haren schoonvader, waarin ze uitlegde wat ze reeds hadden geleden en hoe de nijpendste ellende hen weldra zou vastgrijpen.

Geen antwoord.

Eenige dagen later werd mijn vader naar het gasthuis gebracht.

Daar moest hij zijn naam doen kennen en een... hoe heet het nu weer... die voor een vreemd land alles doet... een... het was ook een zeer rijk Spanjaard...

— Een consul? vroeg Janneken.

— Ja, zoo heette hij, kv am hem bezoeken en beloofde zorg voor ons te dragen.

De man schreef ook mijnen grootvader, om hem te melden hoe ellendig onze toestand was, hoe zijn zoon reeds met een voet in het graf stond, en zijn vrouw en kind een prooi der ellende gingen worden.

De consul ontving een antwoord, eenige regels waarin de vader hem liet weten dat hij zich wellicht bedroog, want dat hij geen zoon meer bezat.

Mijn vader stierf in het gasthuis...

De Spaansche consul zegde haar dat ze niet langer meer ten laste van zijne kas kon blijven, maar bood haar het noodige geld om naar Parijs te keeren.

Zoo kwam ze, met eenige franken en een klein kind, in de fransche stad terug.

Toen vader pas overleden was, had moeder dagen van volledige krankzinnigheid beleefd, en toen ze weer wat kalmer was geworden, had ze er nog alleen aan gedacht een einde te maken aan mijn en haar kommervol bestaan.

Meer dan eens had ze mij opgenomen en was ze met mij naar de rivier geijld, om daar den last van het leven af te schudden.

Maar verschillende omstandigheden en een groote aandrang naar levensbehoud hadden haar belet haar plan uit te voeren.

Als de consul haar het noodige geld had gegeven, om naar Parijs weer te keeren, besloot ze te leven en een voornemen, dat stilaan in haar brein was opgekomen en daar nu vaststond, zette dit besluit groote kracht bij.

Eens in de hoofdstad besteedde zij mij op den buiten uit bij arme boeren, maar ik heb daar toch de twee beste jaren van mijn leven doorgebracht.

De menschen waren arm, 't is waar, maar ik kreeg er toch genoeg eten, en ze behandelten mij met zachtheid, en ik was den heelen dag vrij in het veld of op den weg...

Ik weet er natuurlijk niet veel van, maar

mijne moeder, die er mij dikwijls kwam bezoeken, zegt dat ik er tierde als een bloem op het veld.

Twee jaren verliepen en moeder werkte zich de nagels krom, om mij op te voeden en om eenige franken terzijde te kunnen leggen.

Eenen dag kwam ze mij bij mijne voedsterouders opzoeken, bleef er den heelen dag, hield mij gedurig bij haar en zoende mij onophoudend schier.

Tegen den avond, als ze mij ging verlaten, gaf ze de brave lieden een paar maanden kostgeld op voorhand en deelde hun mede dat ze voor eenige weken op reis ging...

Twee, drie, vier maanden verstreken, en de boeren vernamen niets meer van haar.

Ze gingen op nieuws uit te Parijs en daar werd hun medegedeeld dat mijne moeder op hare kamer niet meer was weergekeerd en de ettelijke meubels die ze bezat verkocht waren geworden.

De brave lieden waren al te arm om mij groot te brengen, zonder er iets voor betaald werd, daar ze zelf met moeite konden rondkomen.

Toch hielden ze mij nog twee maanden bij hen, maar, als mijne moeder dan nog niets van zich had laten hooren, brachten ze mij naar het gesticht der verlaten kinderen.

Zes lange jaren heb ik daar verbleven.

Ik zal u niet zeggen, wat ik daar heb geleden.

Zeer jong steeds heb ik begrepen, wat kinderen van dien jeugdigen ouderdom niet verstaan, en daar ik op den koop toe zeer gevoelig was, heb ik nog meer smart moeten doorstaan.

En een dubbel leed deed mij pijn!

Ik treurde, omdat ik mijne moeder niet meer zag, en omdat ik er bijna zeker van was dat zij een einde aan haar smartvol bestaan had gesteld.

Ik kwijnde, omdat geene teedere zorgen, die ik zoo noodig had en die ik bij de arme boeren had gevonden, mij niet meer omringden...

Eenen avond, ik zal dien stond nooit vergeten, verscheen eene vrouw in het gesticht.

Men bracht mij bij haar.

Ik herkende haar niet op het eerste zicht.

Maar toen ze mij toesprak, wist ik dat het mijne moeder was.

Zij drukte mij aan hare borst en ik geloof dat ik dan het gelukste oogenblik van gansch mijn leven heb gesleten.

Zij kwam mij opeischen en een paar dagen later mocht ik met haar het gesticht verlaten.

In een der voorgeborchten van Parijs, in eene smalle straat, in een groot vuil gebouw, waar een donkere trap door honderden menschen dagelijks werd beloopt, op eene kleine kamer onder het dak, woonde mijne moeder.

Daar bracht ze mij...

Bij de tafel was een vreemde man gezeten, met een grooten zwarten baard en een kaal hoofd, die mij grimmig een paar woorden zei, die ik niet verstond, en dan voortging met eten.

— Dat is uw vader, zei moeder... Ge moet lief tegen hem zijn... Geef hem eens een kus...

Dien man omhelzen!

Het was alsof mijn hart in mijn boezem omgekeerd werd.

En die man was mijn vader?

Moeder nam mij bij de hand en leidde mij bij hem.

— Geef hem een kus, herhaalde zij.

De man boog zijn ruigbehaarden baard naar me toe en ik raakte zijn wang even met de lippen aan.

Een groote afkeer voor hem maakte zich van mij meester.

Ik borst in snikken los...

Mijne moeder was met dien kerel gehuwd.

Wat was er dan gebeurd?

Het is eene akelige geschiedenis.

Zoodra mijne moeder met werken en wroeten het noodige geld had bijeengekregen, was zij naar het kasteel van haren schoonvader gereisd.

Ik heb dat later met alle bijzonderheden uit den mond van haren tweeden echtgenoot, die het haar als verwijt naar het hoofd slingerde, met stukken en brokken vernomen.

Zij had zich op het kasteel aangeboden, onder een valschen naam, en was er aldus in gelukt bij den ouden edelman te worden toegelaten.

Zoodra zij echter gezegd had waarom ze daar kwam, en dan ook had doen kennen wie ze was, keerde mijn grootvader haar den rug toe en verliet het vertrek waar hij haar had ontvangen.

Zij wilde hem naloopen, doch een dienstbode versperde den weg en zei:

— Mevrouw, mijn meester verzoekt u het kasteel onmiddellijk te verlaten.

— Neen, kreet mijne moeder, ik blijf hier tot ik bekomen heb wat recht is: het middel

om de kleindochter van uwen meester op te voeden zooals het past.

— Desnoods, mevrouw, moet ik u met geweld uit het kasteel en het park verdrijven... Geloof me, het is in uw belang henen te gaan zonder verder aan te dringen.

En na overal te hebben rondgekeken, om te weten of niemand hen beluisterde, voegde de dienaar er fluisterend bij:

— Onze heer heeft een steenen hart; hij is onvermurwbaar. Ga henen.

Een oogenblik was mijne moeder gereed het slot te verlaten.

Zij aarzelde langer aan te dringen.

Maar, dan dacht ze weer aan mij, aan het ellendig lot dat mij zou beschoren zijn, en ze kreet:

— Neen, neen, ik ben hier voor mijn kind en ik ga niet henen, als uw meester mij geene voldoening schenkt...

Een tweede dienaar trad binnen, wierp een blik van verachting op mijne moeder en sprak op bevelenden toon tot den anderen knecht, die zijn ondergeschikte bleek te zijn:

— Hieruit met die vrouw!

En, daar de andere niet verroerde:

— Moet ik het zelf doen?

Hij ging tot bij de deur, wees met gestreken arm den ingang aan en riep:

— Hop!... Buiten!...

De kerel had door zijne barsche woorden en zijn ruw optreden den weerstand van mijne moeder plotseling geheel overwonnen.

Wankelend, bevend, de tranen in de oogen verliet zij het vertrek...

De dienaar, die haar het eerst had toesproken en medelijden voor haar scheen te koesteren, volgde haar, en buiten in het park gekomen, vroeg hij haar:

— Waar woont ge?

Mijne moeder duidde hem de woning aan waar ze verblijf had gekozen, voor de ettelijke dagen die ze in Spanje moest doorbrengen.

— Vertrek niet.... Ik kom u straks spreken... Alles is nog niet verloren.

— Wat wilt ge zeggen?

— Ik kom u straks opzoeken en dan spreken we eens nader over uwen toestand en over de wijze waarop uwe dochter verkrijgen kan wat haar toekomt.

Mijne moeder keerde huiswaarts en een paar uren later was de dienaar, die Alfonso heette, bij haar.

— Ik ook heb veel te lijden gehad van den

onmedoogenden man die u aan de deur heeft doen werpen, zoo sprak hij.

Mijne moeder heeft een der zonen van den graaf als pasgeborene gevoed en ik was de zoogbroeder van het edelmanskind.

Zoolang de gravin leefde, werd ik als de speelmakker van den jongen behandeld en er was besloten mij eene goede opvoeding te laten genieten.

Niet zoodra was de vrouw van den ouden deugniet dood, of hij verbrak al de beloften door de overledene gedaan en ik kon met veel moeite op het kasteel eene plaats als dienaar bekomen.

In de eerste jaren, als de jonge graaf thuis was, had ik nog al een dragelijk bestaan, maar niet zoodra was mijn oud speelmakker vertrokken om zijne studiën voort te zetten, of de oude begon mij aanhoudend nesten te zoeken, deed me straffen, maakte mij het leven op het kasteel onverdraaglijk.

Ik heb lang veel geduld gehad, omdat ik hier ben grootgebracht, niet gaarne deze streek en het kasteel waaraan al de herinneringen mijner jeugd verbonden zijn, zou verlaten.

Maar de beker geraakt eens boordevol en het minste druppeltje kan hem doen overloopen.

Zijne handelwijze tegenover u heeft dat te weeggebracht.

En daarom kom ik u vragen ons samen te wreken en dan Spanje te verlaten.

Was het eene ware geschiedenis welke de man haar liet hooren?

Was het een verdrichtselsel, om haar er toe te brengen te doen wat hij haar ging voorstellen?

Dat wist mijne moeder niet.

Maar, op dit oogenblik, nu ze geheel verlaten, bijna zonder middelen, zich in die groote vreemde stad bevond, greep ze naar de hand die haar werd toegestoken, als een drenkeling naar een stroohalm.

— Welnu, vroeg Alfonso, zijt ge bereid mij te helpen?

— Wat wilt ge doen.

— Den oude bestelen — wat eigenlijk geen bestelen zijn zal, daar ik voor uwe kleindochter het noodige zal nemen en dan vluchten.

— Stelen! kreet mijne moeder.

— Besteelt de oude zijne kleindochter niet, als hij haar in ellende laat... Hij weet toch dat ze de dochter is van zijnen zoon!

— Ja, dat weet hij!

— En ik vraag u niet deel te nemen aan den diefstal... Ik zal dat wel alleen klaar spinnen... Als ge er maar in toestemt mij hier eenige dagen te laten verblijven en het geroofde te bergen.

In den beginne wilde mijne moeder van zijn voorstel niet weten, maar de man wist haar te overhalen en er werd besloten, dat ze den slag zouden wagen.

Verbittering en wanhoop werkten samen om mijne moeder daartoe te brengen.

Alfonso gelukte ten volle in zijne onderneming.

Een drietal dagen later, kwam hij in het holl van den nacht uit zijne kamer, sloop door de gangen van het kasteel, kon zonder het minste gerucht te maken in de kamer van den ouden graaf dringen et dezen laatste een prop in den mond duwen en aan armen en beenen binden.

In den namiddag reeds had hij de draden van de elektriske schellen weten door te snijden, zoodat de edelman bij den eersten aanval vruchteloos op de belknoppen had gedrukt.

Met de sleutels die in het schuifje van de nachttafel, links in den hoek, te vinden waren, wat hem natuurlijk als dienaar bekend was, kon hij na eenig zoeken den geldkoffer openen...

Veel geld, bankbriefjes en gouden munt, en juweelen van eene groote waarde, verdwenen in den zak van den dief.

Ongemerkt kon Alfonso het kasteel verlaten.

In galop ijldde hij naar de stad, bracht het gestolene bij mijne moeder en liep dan nog sneller dan hij gekomen was naar het slot weder.

Ongezien kon hij weer binnen sluipen en in zijne kamer geraken.

Niemand kon hem verdenken.

In het slaapvertrek van den graaf had hij alles in het duister verricht, zoodat de edelman hem niet kon herkend hebben.

Des morgens, kwam hij met de andere dienstboden beneden, met het onnoozelste gelaat van de wereld, en vernam met groote verbazing en verontwaardiging den diefstal.

En wat hem nog meer verontwaardigde, was dat de dief of de dieven den ouden heer zoo stevig hadden gekoord en bijna doen stikken met eene prop in den mond te duwen.

En juist dit laatste ging hem aan de galg, of beter gezegd, in de gevangenis helpen.

Het gerecht verscheen op het kasteel en dadelijk werd vastgesteld dat de prop gemaakt

was geworden bij middel van een stuk witte stof, dat moest voortkomen van een handdoek der dienstboden.

Zonder er van deze ontdekking een woord werd medegedeeld, werd dadelijk een onderzoek ingesteld in al de kamers van de dienaars en in een enkele ontbrak een handdoek.

Het was de kamer van Alfonso.

Deze werd ontboden en in zijn bijzijn werd er alles doorzocht.

En men vond het andere gedeelte op den bodem van eenen koffer verborgen.

De man trachtte nog te ontkennen, beweerde dat de dief dat stuk handdoek daar had verborgen, maar hij werd toch gegrepen en in de gevangenis opgesloten.

Naar hij steeds beweert, had men toen in de spaansche gevangenis een bijzondere middel-tjes om de schuldigen tot bekentenis te dwingen.

Wat er ook van zij, hij bekende en deelde tevens mede dat hij het geld en de juweelen bij mijne moeder had gebracht, den nacht der misdaad.

Het vervolg kunt ge raden.

Het einde was dat beiden zes jaar gevangenis opliepen.

Mijne moeder gaf het op nog langer tegen het noodlot te strijden.

Ze verkeerde al die jaren tusschen de grootste dieveggen en laagstgezonken vrouwen, en als ze de gevangenis verliet, had die omgang haar geheel veranderd, eene gansch andere opvatting van het leven en de eerlijkheid en deugd doen verkrijgen.

Ook Alfonso werd vrijgelaten en ze besloten lief en leed voortaan te deelen.

Ze trouwden te Parijs en 't was na hun huwelijk dat mijne moeder mij uit het gesticht kwam halen.

Ik zal kort zijn bij het verhalen van het elendig bestaan dat dan voor mij begonnen is.

Alfonso en mijne moeder werkten weinig en hadden ze gearbeid, dan ging het grootste gedeelte van hun loon naar den drankwinkel.

Moeder dronk om te vergeten, om niet meer te weten welk rampzalig bestaan ze sleet; Alfonso dronk omdat hij steeds een dronkaard was geweest, en een aangeboren bandiet daarbij.

En als beiden te veel de flesch hadden aangesproken, dan vochten ze haar en pluim en ik kreeg mijn deel van de klappen die gewisseld werden in het kleine kamertje.

Zooals ik het reeds gezegd heb, was mijne

moeder als zij niet gedronken had, eene teedere, liefdevolle vrouw...

Uren kon ze mij dan op haren schoot nemen, liefkoozen en zacht toespreken, terwijl dikke tranen over mijn gelaat leekten.

Maar eens als de drank weer vaardig over haar was, stootte zij mij van haar af en tierde en schold, zoodat ik mij in een hoek der kamer trachtte te verbergen...

En zoo gaat het nog.

Als ik acht of negen jaar oud was, vond Alfonso dat ik groot genoeg was geworden om mijnen kost zelf te verdienen.

Hij wilde dat ik met bloemen zou uit leuren gaan, zooals er honderden ongelukkige meisjes te Parijs rondloopen, meer om te bedelen, ja, om te stelen, waar 't pas geeft, dan om rui-kertjes te verkoopen.

In 't begin verzette mijne moeder zich daartegen, maar eindelijk gaf ze toe.

Om drank te kunnen koopen, was ze op zekere oogenblikken tot alles in staat.

Ik was een mooi kind, zei men, en dat was de reden waarom de voorbijgangers vooral mijne bloemen kochten.

Ik weet niet of dat de reden is dat meer dan een kooper mij het dubbel betaalde van den prijs of mij een stuk van een frank of twee frank gansch behouden liet, maar ik bracht daggelijks een schoon sommetje naar huis.

Nu werkte Alfonso in 't geheel niet meer en mijne moeder volgde zijn voorbeeld; zij leefden beiden van hetgeen ik verdiende.

En zoo gebeurde het dat, als ik niet genoeg naar huis kon brengen, Alfonso mij eene ranseling toediende.

Zijne vrouw liet dat wel niet toe, maar door den drank aangehitst sloeg hij dan op haar en een gevecht in regel was het einde.

Eene hel om in te leven!

Alfonso had ook een paar vrienden, waarmee hij in de herbergen den dag doorbracht.

Ik geloof, want ik heb er nooit meer van kunnen weten, dat hij door die mannen werd medegesleept en 's nachts met hen meerdere diefstallen bedreef.

Het einde moet een moord geweest zijn — een oude vrouw die gedood werd omdat zij niet wilde zeggen waar haar geld verborgen was want zij hebben Parijs des nachts verlaten, om overal rond te doelen, en dan te vluchten naar Spanje, Italie, Engeland, om op het laatst te Calcutta aan te landen waar men ons spoor moet verloren hebben, want Alfonso en zijne vrouw drinken hier weer rustig

whisky, vechten dat het een aard heeft en rammelen mij nu en dan eens goed af, als ik geen geld genoeg meebreng.

Als ik terug thuis kom, waar ik reeds zou moeten wezen om met mijn bloemenkorfje nieuwen whisky te gaan verdienen, zullen de slagen weer dicht vallen.

Maar ik ben er aan gewoon, en ze zullen licht zijn vandaag, omdat ik eens aan eerlijke menschen mijne geschiedenis heb kunnen vertellen.

Dat verlicht mij het hart !

— Die gansche geschiedenis, zei Mol in het Vlaamsch, kan het meisje toch niet verzonnen hebben.

— Als ze niet gefabriceerd werd door hare ouders of de lieden die haar uitzenden, om den vreemdelingen medelijden te ontrukken en terzelfdertijd een paar zilverstukken.

— Neen, zei Janneken, het meisje heeft ons de waarheid gezegd, dat is zeker. Iemand die een verdichtsel verhaalt, spreekt niet op dien toon. Trouwens, ze vraagt ons toch geen geld.

En tot Victoire :

— Waarom zijt ge niet sinds lang op de vlucht gegaan ?

— Waarheen ?

— Maar ge kunt toch zelf in uw bestaan voorzien, vermits ge nu voor drie moet werken.

— Kan ik, een meisje van zestien jaar, alleen de wereld in ?

— En waarom niet ?

— Ik geloof, zei Daks, dat het stilaan tijd wordt om ons aan boord te begeven.

— Inderdaad, sprak Mol. De heer Steadily zal reeds op ons wachten.

— Ik zou het meisje wel wat geven, maar 't zou toch in whisky worden omgezet.

— Zoo dacht ik er ook over.

— En gaan we de kleine aan haar lot overlaten ? vroeg Janneken.

— Wat kunnen we anders doen ?

Op die vraag bleef Janneken het antwoord schuldig.

Inderdaad, wat was er aan te doen ?

Met benepen hart, verliet hij met zijne gezellen en het meisje het hotel.

Wat kunnen we doen ? speelde het gedurig in zijn brein ...

Toen Victoire op straat gekomen was, liet ze plots een gil hooren en wilde wegiljen.

Een man sprong op haar toe, greep haar bij den arm en trok haar ruw naar zich toe.

Dan diende hij haar eenige slagen op gelaat

en hoofd toe, onder het uitbraken van enkele woorden, in eene taal die onze reizigers niet begrepen.

Dat alles had slechts eenige seconden geduurd.

Weer greep de kerel het meisje, dat hem ontglipt was, bij den arm, maar hij ontving eenen zoo hevigen vuistslag op de borst, dat hij de kleine losliet en een kreet van pijn slaakte.

Janneken stond in dreigende houding voor hem gereed om den Spanjaard een tweeden krachtigen vuistslag toe te dienen.

Alfonso deinsde een paar stappen en, een glinsterend mes in de hand, wilde hij zich op Janneken werpen, om hem den dolk in den boezem te planten.

Daks had echter die beweging opgemerkt.

Hij greep den Spanjaard bij den pols en wrong den arm letterlijk om, zoodat de kerel den dolk op den grond liet vallen en huilend van de pijn de vlucht nam.

— Waar is Janneken ? vroeg Mol als Alfonso was weggelopen en de eenige menschen die dat tooneeltje hadden bijgewoond, onverschillig hun weg hadden voortgezet.

— Ja, waar is hij ?

Ze keken overal rond, gingen terug in het hotel, bleven eenige oogenblikken op de straat staan, maar Janneken was niet te bespeuren.

— Zou hij naar 't schip gevlucht zijn ?

— Gevlucht ? Hebt ge dan niet gezien hoe kranig hij is opgetreden ?

— Zeker, maar daarom begrijp ik niet waarom hij ons alleen tegenover dien kerel heeft gelaten.

— En waar is het meisje ?

— Die zal wel gaan loopen zijn !

— Met Janneken...

— Wie weet !... Wij moeten naar de boot en is onze makker daar niet, dan weer maar op zoek in de stad... We geraken op beurt verloren.

Zij begaven zich aan boord van de *Shakespeare*, waar ze Janneken aantroffen die op hen scheen te wachten.

— Zijt ge daar eindelijk ? zei hij.

— Eindelijk !. Ge hebt ons met den Spanjaard alleen gelaten, nadat ge 't spel had aangestoken !

— Ik heb hem zien vluchten en dan heb ik niet langer willen wachten... Ik heb eenige woorden met Victoire gesproken en we zijn weggeijld.

— Is het meisje terug naar dien schurk ?...

Hij is in staat haar te dooden ?

— Daarom mag ze niet terugkeeren naar die twee deugnieten.

— Als ze dat verstand maar heeft.

— Ze kan op hare eigen vleugelen de wijde wereld in, zei Mol.

— Toch niet, sprak Janneken, we moeten trachten haar te helpen.

— Wij !

— Ten minste, ik wil dat doen.

— Maar we vertrekken binnen een uur, misschien binnen een half uur.

— Dat doet er niets toe.

— Ik begrijp niet wat ge doen wilt.

— Victoire met ons medenemen.

— Op de *Shakespeare* ?

— Ja !

— Onmogelijk... Daar zal de heer Steadily niet in toestemmen, daar kunt ge staat op maken.

— Ik zal het hem slechts vragen als hij niet meer weigeren kan.

— Wat zijt ge van plan ?

— Eerst als de *Shakespeare* in volle zee zal wezen, maak ik bekend dat Victoire aan boord is.

— Is het meisje hier ?

— Ja.

— Ge moet den heer Steadily onmiddellijk verwittigen. Als gij hem bedriegt, zal hij u dat zeker euvel opnemen.

— En als hij neen zegt.

— Dan moet de kleine te Calcutta blijven.

— In dat geval blijf ik ook hier.

— En uwe moeder ? vroeg Daks.

— Die zal ik eenige dagen later terugzien...

Ik heb over dat alles rijpelijk nagedacht. En als Victoire niet met de *Shakespeare* naar Europa kan vertrekken, dan ga ik ook niet mede... Mijn besluit daaromtrent is genomen... Het meisje mag bij hare beulen niet terugkeeren.

— En eens in Europa ?

— Dan zal mijne moeder wel voor Victoire zorg dragen... Daar bekommer ik mij niet om.

— Wat zoudt gij nu toch in 's hemelsch naam te Calcutta blijven doen ?

— Met een anderen boot vertrekken naar Antwerpen.. Ik denk wel dat de heer Daks die mij bij mijne moeder moet brengen, in dit geval insgelijks zal hier blijven en ook de reis voor Victoire betalen, als we met een ander schip naar Europa reizen.

— Dat is inderdaad mijn plicht, zei Daks.

— En dan zal de Rosse ook wel te Calcutta

blijven, sprak Mol... Op 't laatst zal ik dan nog alleen met den heer Steadily moeten scheep gaan.

— Als het niet anders kan.

— Kom, laat ons den heer Steadily gaan vinden, stelde Daks voor, om hem op de hoogte van de zaak te brengen.

Zij begaven zich naar de kajuit van den Brit.

Het was Daks die den heer Steadily op de hoogte bracht van al wat er aan wal was voorgevallen en, nadat de Brit had gezegd dat ze zeer wel hadden gehandeld met het meisje te verdedigen, hem mededeelde dat Victoire zich aan boord bevond en Janneken mee naar Europa wilde voeren.

De heer Steadily zette een paar groote oogen op.

Hij bleef een stond sprakeloos om dan kortweg te zeggen :

— Dat is onmogelijk !

Daks zei hem dan wat Janneken in dat geval van plan was te doen.

Weer dacht de Brit een stond na om dan belist te zeggen :

— Het is niet mogelijk het meisje hier aan boord te nemen, om haar de reis te laten mēemaken.

— Dan ben ik verplicht met Janneken te Calcutta te blijven, sprak Daks.

— Dat is inderdaad uw plicht.

— En ik, viel Mol in, verlaat mijne makkers niet... Ik verzoek u, Mijnheer, mij nog een goed voorschot op den prijs van den steen te geven, opdat ik op de reis niets zou te kort komen,

— Zoo, gij blijft ook hier ?... En mijnheer de Rosse zal natuurlijk bij u blijven ?

— Wij hebben hem nog niets bekend gemaakt, maar ik denk dat hij Janneken niet zal verlaten.

— En ge denkt, omdat ik reeds meer dan eens heb toegegeven, als ge dreigdet me allen te verlaten, dat ge me nu deze māl weer zult kunnen overhalen ? Dat wordt op het laatst een dwangmiddel ! Het meisje kan niet medereizen... en daarmee is het uit... En wilt ge nu allemaal te Calcutta blijven, dan staat u dat vrij !

Hij keerde de anderen den rug toe en verliet de kajuit al morrende.

— Nu staan we hier schoon ! zei Mol.

— Hoor eens, meende Daks, als de heer Steadily koppig kan zijn, wij hebben hetzelfde

talent ! We zullen met een andere boot naar Europa varen en daarmee uit !

— Ge hebt gelijk, meende Mol. Kom we gaan den Rosse eens vragen wat hij er over denkt.

Deze laatste was het onmiddellijk met zijne gezellen eens en het viertal besloot aan wal te blijven, als de *Shakespeare* vertrekken zou.

De heer Steadily had eenige malen heen en weer over het dek gewandeld, met groote stappen.

Een paar malen was hij blijven staan, had met het hoofd geschud, en luide gezegd :

— Neen !... Neen !... Neen !..

En dan had hij zijne wandeling weer herbegonnen.

De vier makkers zaten bijeen op het achterdek en spraken stil met elkaar...

Plotseling kwam de Brit op hen toe:

— Ge laat me dus alleen vertrekken, vroeg hij op norschen toon.

— We kunnen niet anders, mijnheer, zei Janneken. Het doet ons spijt, maar we moeten zoo handelen, omdat ons geweten het ons gebied !

— Geweten !.. Geweten !.. Nu, 't is goed ! De Brit begaf zich naar zijne kajuit.

Lang bleef hij daar niet binnen.

Hij kwam terug bij zijne reisgezellen.

— Met koppige menschen is niets aan te vangen... Het meisje kan meevaren...

Janneken sprong recht en greep de hand van den heer Steadily.

— Dat had ik van u verwacht, Mijnheer !

— Ja, 't is gemakkelijk ! als ge weet dat ik van mijne lotgenooten der lange reis houd ! Zeg me eens, hoe zult ge het meisje terugvinden ?

— Ze is reeds aan boord ! zei Janneken.

— Al langer hoe schooner ! riep Steadily uit.. Ge waart er dus zeker van dat uw bestoken spel gelukken zou... En hebt ge de toelating van hare ouders om ze mede te nemen ?

— Neen... We zullen het wel zonder die toelating gedaan krijgen.

— De ouders zullen de kleine opeischen.

— Ze weten niet eens waar zij is.

— Maar ze zullen het spoedig weten.

— Vertrekken we dan niet binnen een half uur ?

— Neen... Waarschijnlijk slechts morgen vroeg... Ik heb een telegram naar Londen doen zenden, waarop ik hier op antwoord moet wachten.

— Dat is erger.

— Laat ons afwachten wat er zal gebeuren, zei de Brit. Trouwens met geld kunnen we van die lieden al bekomen wat we willen... En krijg ik nu het meisje even te zien ?

Janneken verwijderde zich dadelijk en keerde een paar oogenblikken later terug.

Hij had Victoire bij de hand genomen en trok haar als het ware achter zich voort tot bij de groep.

De heer Steadily getroffen door het mooie en zoete gelaat van het meisje, was dadelijk met haar ingenomen.

— Gij wilt met ons vertrekken ? vroeg hij.

— Ja, Mijnheer, ik wil alles doen wat mogelijk is, als ik maar niet terug moet keeren bij mijne ouders.

— Dat is te begrijpen... Het is wel !

En tot Mol :

— Zorg dat er eene kajuit voor dat meisje in orde gebracht wordt.

— Ik vlieg, Mijnheer.

— Nog nooit heb ik Mol zoo zien loopen, sprak de Brit lachend... Ge zult hier vele die-naars aan boord hebben, mejuffer.

Met tranen in de oogen keek het meisje den heer Steadily aan.

Ze sprak geen woord, maar plots greep zij zijne hand en drukte er een langen zoen op.

— Dat is weeral in regel, zei de Brit. Mijnheer Daks, wilt ge even met mij in de kajuit komen ?... Ik moet u spreken...

Ik heb nog een lastig werk voor u, sprak de Engelschman, als ze in zijne kamer gezeten waren.

— Geheel tot uwen dienst, mijnheer Steadily.

— Het is eigenlijk voor Janneken dat ge te werken hebt. Ik heb rijp nagedacht over hetgeen er vandaag voorgevallen is. Geloofst ge inderdaad dat het meisje de dochter is van een spaanschen edelman ?

— Ja.

— Vindt ge niet dat het noodig is dat we weten wie haar vader is ? Dat is te zeggen, zijn naam, de plaats waar het kasteel zijner ouders zich bevindt, in een woord, al wat er noodig is om haar op een gegeven oogenblik als edelvrouw te doen optreden ?

— Dat zou niet slecht zijn, alhoewel ik er het nut niet van inzie !

— Dat komt, Mijnheer de detective, omdat ge niet verder ziet dan uw neus lang is.

— Zoo !

— Janneken heeft eene groote sympathie voor het meisje opgevat... Hij zal ze aan de

zorgen zijner moeder toevertrouwen... Victoire zal een pracht van een vrouw worden... Begrijpt ge me nu ?

— Niet al te best.

— Dat is sterk ! Ziet ge dan niet dat het bijna zeker is dat Janneken op haar verliefd zal worden ?

— Dat is te vreezen !

— Als het meisje geen naam heeft, ja... Is zij werkelijk van hoogen adel, dan zou zich tegen een huwelijk niets verzetten... De gravin zal niet beter vragen dan haar zoon gelukkig te zien.

— Ik moet bekennen, Mijnheer, dat ge meer vooruitzicht hebt dan ik.

— En ge ziet wat er u te doen staat, nu we eerst morgen vertrekken.

— Ja, zei Daks... Ik moet den deugniet van een dief gaan opzoeken en trachten te weten van de vrouw wie de grootvader van het meisje is.

— Juist !

— De Spanjaard zal niet te best gezind zijn als hij mij ziet.

— Met een paar goudstukken zult ge hem spoedig getemd hebben.

— Dat is te denken en ik heb hem ook nog wat anders te zeggen.

— Ik hoop dat ge de noodige inlichtingen zult weten te bekomen.

— En ik dank u voor uwen wijzen raad.

— Ik zou een goede detective geweest zijn, zei Steadily lachend.

Daks deelde aan den Rosse mede wat hij aan wal te verrichten had en deze besloot dadelijk zijnen makker te vergezellen.

Victoire duidde hen de woning harer ouders aan en een paar oogenblikken later waren de twee mannen op weg..

Ze traden eene kleine woning binnen waar het echtpaar in een achterhuisje, dat eerder een hok leek, een vervallen veestal, verblijf hadden gekozen.

De Rosse trad eerst binnen, na een paar malen te hebben aangeklopt zonder antwoord te bekomen.

In een hoek lag een stroozak, bij 't kleine venster, dat bijna geen licht doorliet, stond een meubel dat vroeger eene kas moest geweest zijn, maar nu, gebarsten en krom getrokken, zonder deur, op niets meer geleek.

Buiten eene tafel en eene bank was er geen andere huisraad te zien.

Op den stroozak lag eene vrouw, gansch gekleed, luid snorkend te slapen.

Op de bank, met de ellebogen op de tafel leunend, en het hoofd in de handen rustend, was een man gezeten.

Voor hem stond eene ledige whiskyflesch...

Dat waren wellicht de ouders van Victoire.. Ze schenen niet eens gewaar te worden dat er iemand binnentrad.

Daks kuchte een paar malen.

Geen der twee slapenden, want het was zeker dat de man ook sliep, verroerde een lid.

De Rosse trad op den Spanjaard toe, greep hem bij den schouder en schudde hem een paar keeren heen en weder.

De man ontwaakte en keek met verwonderde oogen den vreemdeling aan, die in zijne woning zoo plotseling voor hem oprees.

— Wat wilt ge van mij ? vroeg hij in het Spaansch.

— Spreekt gij geen Fransch ?

— Ja, antwoorde Alfonso in deze taal.

— Wij hebben u iets te vragen : mijn makker verlangt eenige inlichtingen van U te bekomen.

Nu bemerkte de Spanjaard ook Daks, die bij de deur was blijven staan.

Een kreet van verrassing ontsnapte aan den mond van Alfonso.

Hij sprong recht.

Daks haalde zijn revolver te voorschijn,

— Ik zie dat ge mij herkent, en daarom ver-wittig ik u dat er op mijn wapen zes scherpe patronen zitten.

Hevige haat, vlammeende wraakzucht, stonden op het gelaat van den Spanjaard te lezen. maar de revolver scheen hem vrees in te boezemen en hij ging terug zitten.

— Het doet me plezier te zien dat ge kalm zijt, sprak Daks.

— Mij ook, sprak de Rosse, die insgelijks zijn revolver had gegrepen en hem vertoonde, want op mijn wapen heb ik ook zes scherpe patronen.

— Ge ziet dus, ging Daks voort, dat het in uw belang is u hier zeer koes te houden en ons te zeggen wat we verlangen van u te vernemen.

— 't Is goed, antwoordde Alfonso, die bemerkte dat er tegen die twee kranige kerels niets te doen was.

— Wij wenschen het eene en het andere te vernemen betreffende de kleine Victoire...

De oogen van den Spanjaard blonken met een onheilspellend vuur.

— Waar is ze, vroeg hij.

— Hoor eens, beste jongen, wedervoer

Daks, wij komen hier om u te ondervragen en niet om ondervraagd te worden.

— Als ge niet zegt waar zich mijne dochter bevindt, dan zult ge geen woord meer uit mijnen mond hooren.

— Zoo, dan zullen we de zorg om u te ondervragen aan den rechter overlaten, die u onmiddellijk zal doen gevangen nemen, omdat ge een minderjarig meisje uitbuit.

— Mijne dochter !

— Laat ons malkaar geen Liesebeth heeten, zei Daks. We kennen gansch den toestand. Victoire is de dochter uwer vrouw, en gij beïden zendt het meisje uit bedelen, om met het geld dat zij verzamelt whisky te zwelgen.

— Heeft de kleine heks u...

— Geen nuttelooze woorden... Ik weet alles.... En daarom verwittig ik u, dat de rechter, als hij u daarvoor zal hebben aangesproken, u ook nog eenige woorden zal vertellen over een aanhoudingsmandaat, dat een uwer goede vrienden betreft, en uitgevaardigd wegens moord te Parijs... Begrepen ?...

Die woorden troffen den Spanjaard als ontving hij een mokerslag op het hoofd.

— Ik ben in uwe macht, zuchtte hij. Zeg mij wat ge weten wilt, en ik zal u antwoorden.

— Ik wensch alleen te weten wie de vader van Victoire was.

— Haar vader ! een brave man, een zeer brave man, ge moogt me gelooven.

— Ik moet u doen opmerken, zei Daks norsch, dat ik geen tijd te verliezen heb. Ik herhaal u dus nog eens : laat ons geene nuttelooze woorden spreken... Zijn naam...

— Als ik eens den trouwbrief gaf van het eerste huwelijk mijner vrouw..

— Dan weten we genoeg...

— Ik kan u het stuk verkoopen.

— Ook goed... Ge ziet, we zijn inschikkelijk... Hier zijn twee pond..

Daks wierp twee goudstukken op tafel.

De Spanjaard greep ze zooals een kat eene muis grijpt, en borg ze in zijn zak.

Hij begaf zich naar den hoek waar de vrouw op den stroozak uitgestrekt lag.

Een hevigen stamp tegen dezen laatste deed Victoire's moeder ontwaken.

— Hop !.. Sta recht !.. Er is iemand om u te spreken !.. Hop !.. Er uit !..

Een tweede stamp volgde, die meer de vrouw dan den stroozak raakte.

De echtgenoot van Alfonso krabbelde recht en keek met dwazen blik Daks en zijn gezelschap aan.

Men kon bemerken dat zij eene mooie vrouw moest geweest zijn, met hetzelfde lief en zoet gelaat als de kleine Victoire, doch ontberingen en alkohol hadden haar trekken verwrongen en uit hare oogen, die zeer schoon geweest waren, straalde de verdierlijking.

— Die heeren komen u over Victoire spreken.

Met slapende stem zei de vrouw :

— Waar is mijn lief kind.

— Dat gaat u niet aan, antwoordde de Spanjaard ruw... Waar is uw trouwbrief ?

— Ik weet het niet.

De vrouw ging naar de kast en haalde eenige stukken papier te voorschijn, die de Spanjaard haar uit de handen rukte.

— Waarom vraagt ge dat ?

— Die heeren hebben hem noodig.

— Ik weet het niet.

— Laat zien.

Hij keek even de papieren in en haalde een geel en vuil blad te voorschijn, dat hij Daks overreikte.

Deze naderde het kleine venster en trachtte het door vet en andere plekken op sommige plaatsen onleesbaar geworden document te ontcijferen.

Hij gelukte er in en zei :

— Dat is wel... Meer dienen we niet te weten.

— Waar is mijne lieve Victoire ? kreet de vrouw.

— In goede handen.

— Zeg mij waar ?

— Dat is niet noodig... Waar ze thans verblijft, zal ze een beter leven slijten dan hier...

— Ze moet terugkomen !

— Wij hebben hier niets meer te verrichten, sprak Daks en wilde zich verwijderen.

De vrouw versperde hem den weg.

— Mijn trouwbrief ! riep ze... Ge moogt hem niet medenemen !.. Hulp !..

Op het oogenblik dat zij dit woord luide uitstiet, greep de Spanjaard haar bij den schouder en slingerde haar in het vertrek, zodat ze hals over kop op den stroozak tuimelde..

— En houd nu uw muil, kreet hij, of..

Hij sprak de bedreiging niet uit, maar ze maakte er niet te minder indruk om op de vrouw, die beweegloos bleef zitten.

Daks en de Rosse waren reeds buiten.

Alfonso volgde hen tot op de straat.

— Doe me nu een plezier, zei Daks, en keer terug bij uwe vrouw... Als ge ons durft volgen,

doe ik u door den eersten den besten politiedienaar bij de lurven vatten, begrepen ?

— Zeker, Mijnheer... Ik ga alleen hierover een fleschje whisky koopen... Daar kan ik mijn wijfje mede getemd krijgen.

De man verdween inderdaad in een drankwinkel der buurt en, zoodra hij er binnen was, zetten de twee gezellen het op een loopen..

— Misschien krijgt de kerel morgen, als zijn dronkemansroes heeft uitgeslapen, rouwkoop en komt hij zijn kind opeischen... We zouden hem dan wel kunnen doen aanhouden, maar Victoire zou teruggebracht worden bij hare moeder... Dat moeten we vermijden en daarom is het beter dat de deugniet ons niet volgt en niet weet waar de kleine zich bevindt... Eer dat morgen is opgespoord, bevinden we ons in volle zee...

— Is het meisje inderdaad van adel ?

— Dat geloof ik... Laat ons nu spoedig doortrappen... Aan boord deel ik u alles mede...

Als ze op de *Shakespeare* terugkwamen, begaven Daks en de Rosse zich onmiddellijk bij den heer Steadily.

— Hebt ge de noodige inlichtingen kunnen bekomen ? vroeg de Brit.

— Beter dan dat, Mijnheer... Ik heb de trouwakte van Victoire's moeder... Hier zie...

Steadily ontplooidde het vuile papier en las, langzaam en halffluid het volgende :

« Door ons, John Gealby, pastoor van de Roomsche-Katholieke Kerk van Alsomparochie werden heden in den echt verbonden Emiel-Antoon-Filips-Alfons-Maria-Anna Feriquy, graaf van Vinaroz, geboren te Jativa op 1 Mei 1860, zoon van Karel-Filips-Alfons-Maria-Anna Feriquy, markgraaf van Almansa en Jativa, grande van Spanje, en van Hortense-Louis-Marie, baronnes de Tilly-Hormigas, en Victoire Dupont, geboren te Parijs, op 3 Juli 1863, dochter van Jan Georges en van Carolina Dorret. »

— Van den hoogsten Spaanschen adel, mompelde hij... Als dat huwelijk nu maar geldig is ?....

Hij keerde het stuk om en las eenige woorden die op den rug geschreven waren.

— Geheel in orde, sprak hij... Er staat eene verklaring bij van den Spaanschen Consul te Londen... Het huwelijk is wettig en Victoire-Marie-Jeanne Feriquy, die hier op het stuk ook vermeld staat, is wel degelijk de dochter van den graaf en de kleindochter van den grande van Spanje...

— Hoe toch alles op de wereld aardig toegaat, kreet Daks. Hadden wij dit kind nu niet ontmoet, ze zou wellicht haar gansch leven een ellendig bestaan hebben gesleten.

— Alles hangt van het toeval, zei de heer Steadily. Insteede van een zoon bij de gravin van Meirloo te brengen, zult ge haar twee kinderen hebben aan te bieden, Mijnheer Daks.

— Ja.. En ik geloof dat ze het mij niet euvel gaat opnemen dat ik haar een gravin medebreng... Ze zal het in ieder geval liever hebben, dan in de kleine de dochter van een bezembinder te moeten zien.. Ik ben blijde dat ik uwen raad heb gevolgd, Mijnheer, en bij die twee deugnieten dat stuk heb kunnen losmaken... Vindt gij niet dat het mooi zal klinken : Graaf en gravin van Meirloo Feriquy van Vinaroz ?

— Dat is inderdaad al een titel, mijnheer Daks, maar de grootvader kan overleden zijn en Victoire's vader was misschien de erfzoon ? Dan zou het nog beter klinken : Markgraaf en Markgravin van Meirloo van Almansa en Jativa !

— Nu begrijp ik er niets meer van, kreet de Rosse. Waarom al die zonderlinge namen ?

— Omdat, antwoordde Daks, wij niet lang in Europa, of liever in België zullen terugzijn, zonder het huwelijk bij te wonen van Janneken en de mooie fruitverkoopster.

— Ha ! dat is het ! sprak de Rosse, zoodanig door die voorspelling getroffen, dat hij geen andere woorden kon vinden. Ha, dat is het !

Daar had hij nu toch niet aan gedacht.

En, als hij van zijne verbazing — die eigenlijk niet voortspoot uit het nieuws zelf, maar wel uit het weinig doorzicht dat hij meende aan den dag te hebben gelegd — bekomen was, voegde hij er bij :

— De sultan der Oeylamkoeroes zal de plechtigheid met zijne tegenwoordigheid vereeren !

— En Mol, de hooggepriester der Aucklanders, zal er oock bij zijn.

— Misschien ook wel de heer Steadily, lord of Peenskilty ? vroeg Daks.

— Slechts een van ons zal daar uitstek maken, zei Daks, en ergens in een hoekje moeten kruipen : Oscar Daks, die geen enkel titel kan doen gelden !

— Gij zult recht hebben op den schoonsten titel van ons allen, sprak Steadily : de dankbaarheid eener moeder.

HOOFDSTUK XL.

KEARLOFF, DE NIHILIST.

In den vroegen morgen, verliet de *Shakespeare* 's anderdaags Calcutta.

Het was Janneken alsof er een steen van zijn hart viel, als de boot in zee stak.

Hij had den ganschen nacht geen oog kunnen sluiten, daar eene groote vrees zich van hem had meester gemaakt, welke hij niet kon overwinnen.

Als de ouders van Victoire haar nu eens kwamen opeischen en medenemen ?

Wel had Daks hem gezegd dat ze zooiets niet zouden durven doen, dat de Spanjaard wel van onder hunne oogen zou blijven, uit schrik in de handen der gerechtsdienaars te worden geleverd, en trachtte Janneken zich met die woorden te paaien, maar dat stelde hem toch geenszins gerust.

Hij voelde slechts zijne vrees wijken, als het land uit het zicht verdwenen was.

— Ge kunt er van zeggen wat ge wilt, zei Mol tot den Rosse, maar het toeval is een aardig ding en ik begin stilaan te gelooven dat Tarara gelijk had, als hij zegde dat alles hierboven geschreven staat.

— Dat kan me niet schelen, antwoordde de Rosse. Of het nu geschreven staat of niet... het zal gebeuren... Zoolang ons bobijn niet afgerold is tot op het hout, moet er van alles voorvallen, hebben wij aangename en pijnlijke oogenblikken te verwachten... Wat heeft het toeval nu weer uitgezet ?..

— Wel, Janneken en de fruitverkoopster bijeengebracht. Hebt ge daar al eens over nagedacht ?

— Hoe nagedacht ?

— Wel ja, het opgelicht zoontje eener gravin, dat met harmonicaspelen en bedelen den kost moest verdienen voor een dronkaard, die zijn vader niet was, is langs de zuidpool naar Calcutta gekomen, om er het dochttertje te vinden van een spaanschen graaf, dat met fruit en bloemen te verkoopen, den kost moest winnen voor een dronkaard, die evenmin haar vader was !... Is dat niet zonderling ?...

— Ja, dat is inderdaad nog al eigenaardig... Maar, als ge de reis rond de wereld maakt, dan ziet ge nogal zonderlinge gebeurtenissen.

— Als ik te Parijs ware gebleven en gij hadt

Antwerpen niet verlaten, dan zouden we dat allemaal niet gezien hebben, dat spreekt.

— En wie weet, wat we nog al te aanschouwen zullen krijgen.

— Ik hoop dat het niet veel meer zal zijn... De heer Steadily heeft gezegd dat we regelrecht naar Londen stoomen... We zullen nog alleen het land aandoen om kolen in te nemen.

— Zooveel te beter, want dat avontuurlijk leven begint me de keel uit te hangen.

— Ge moet gij nog al een keeltje hebben !

Een oogenblik staarden ze vlak voor zich uit zonder een woord te spreken.

Ze dachten aan Europa, aan hun jeugd, aan al wat er sinds ze hunne stad hadden verlaten, op hunne lange reis was voorgevallen.

En ze voelden eene krop in de keel, ze hadden eenen grooten aandrang om in weenen uit te barsten..

Dat was heimwee...

— Ik wensch rustig te Parijs te leven, zei Mol eindelijk, of misschien wel te Antwerpen, vermits ik Vlaming ben... Ik heb niets te vreezen voor de toekomst. Ik zal breed van mijne renten kunnen bestaan.

— Ge zult schatrijk wezen... Ik zie zoo rustig de toekomst niet in.

— Blijf bij mij.

— En Janneken ?

— Wel, blijf dan bij hem... Gij hebt slechts te kiezen.

— Dat zou il wel willen, maar zal dat gaan... Eens terug in België zal mijn makker de graaf van Meirloo worden, en dan zal 't gezelschap van een armen straatlooper als ik, zoo niet voor hem, dan toch voor zijne omgeving uiterst onaangenaam zijn...

— Zal Janneken zoo ondankbaar zijn ?

— Er is hier geene ondankbaarheid mede gemoeid... Zooals ik het u reeds zegde, de omstandigheden, de rang dien hij in de samenleving zal bekleeden, zijne betrekkingen, alles zal daartoe medewerken.

— Dat zou kunnen zijn, maar niets zegt u dat Janneken met die vooroordeelen niet zal afbreken... En waar haalt ge nu toch die zwarte gedachten ?... Is het niet beter de gebeurtenissen af te wachten, dan op voorhand

verdriet te hebben over iets dat misschien niet komen zal ?... Laat ons over iets anders spreken, want ge trekt een gezicht alsof de wereld tegen uwen dank geschapen werd !

— Ge hebt gelijk, het is beter niet op voorhand zich te kwellen met de toekomst... Ik heb vandaag zeer sombere gedachten.. Het is alsof een voorgevoel op mij werkt..

— Een voorgevoel !

— Ja ! ik spreek ernstig... Ge zult zien dat er vandaag iets zal voorvallen, dat ons met droefheid zal slaan... Ge hoeft niet te lachen, want dat heeft me nooit bedrogen.

— Nu ligt ge niet te zeuren over de toekomst, maar nu ligt ge den profeet te spelen.. Dat is nog minder ernstig !

— Ge zult zien dat ik de waarheid heb gesproken en dan niet meer spotten !

— Ik hoop op het tegendeel !

— Ik niet minder, maar 't zal anders zijn, tot ons aller spijt.

— Ge houdt me voor den gek !

— Ik ben nooit ernstiger gestemd geweest.

— En ik heb nimmer met meer vertrouwen de toekomst te gemoet gezien... Mijn voorgevoel zegt me, dat we spoedig en zonder hinder te Londen zullen wezen... En mijn voorgevoel is toch wel zoo geloofwaardig als het uwe, meen ik !

— Zeker... We zullen het afwachten...

— 't Zal moeilijk anders gaan.

De samenspraak werd afgebroken, daar de beide gezellen aan tafel werden geroepen.

De dag ging voorbij zonder de kleinste gebeurtenis.

De *Shakespeare* zette, met al de snelheid die hare machine kon ontwikkelen, de reis voort.

De nacht had zijne vlerken over het aardrijk gespreid, zwarte, ondoordringende vlerken, die maan en sterren aan het oog der stervelingen onttrokken.

Men kon op het dek van het stoomschip waarlijk geen hand voor de oogen zien...

Het was alsof een onweder zich uit de donkere wolken ging loswortelen...

Met veel omzichtigheid diende men vooruit te komen en de kapitein zelf stond op de bevelvoerdersbrug...

Bemerkte hij daar geen licht ?

Was het geene boot die in hunne richting vaarde, en met groote snelheid naderde ?...

Ja, zijn oog bedroog hem niet.

Hij gaf een kort bevel om aan de *Shakespeare* een paar bewegingen te doen maken, die

de boot uit het vaarwater van het naderend vaartuig moest verwijderen...

— Neen, hij had zich bedrogen...

In gansch den omtrek was geen licht te bespeuren op den duisteren plas.

Was het een fosfoorgevende baar geweest die hem had bedrogen ?

Hadden zijne oogen geschemerd, eene flikkering doen ontstaan ?

Dat moest het wel geweest zijn, want hoe hij ook uitkeek, er was geen vuur meer te zien.

Plotseling, bemerkte hij een zwarte massa, bijna naast zijn schip.

Het was dus toch eene boot geweest, die op een gegeven oogenblik, hare lichten had geblinseerd..

Waarom ?

De kapitein van dat vaartuig kon daar met geene goede bedoelingen wezen, voerde wellichts iets kwaads in het schild.

De bevelvoerder gaf het sein om alleman aan dek te roepen...

Tevens werd den machinist bevolen alle mogelijke macht bij te zetten...

Dat hielp echter niet, want na eenige oogenblikken bemerkte de kapitein der *Shakespeare* dat het andere vaartuig waarop geen licht te zien en niet het minste geluid te vernemen was, zoo snel vaarde als zijne boot...

De heer Steadily en zijne gezellen waren insgelijks aan dek gekomen.

Zeelieden zijn zeer bijgeloovig.

— Het is een spookschip, zeiden de manschappen, en het voorspelt ons ongeluk.

— Als het verdwijnt, zullen we niet lang meer op het water dobberen.

— 't Is zoo, dan gaan we den kabeljauwskelder in, zonder genade.

— Onzin, kreet Steadily... Het is eene boot die naast ons vaart, en we moeten weten wat zij van ons verlangt... Zet er het zoeklicht op..

— Doe dat niet, zei de stuurman, want ge zult met licht toch niets zien... Het schip zal dan plots verdwenen zijn, en, zoodra ge er uw elektrischen straal weer afneemt, zult g'het opnieuw naast de *Shakespeare* zien koers zetten... Het is het spookschip en ontkomen doen we niet...

— Praatjes voor kleine kinderen !

— De zuivere waarheid, Mijnheer... Mijn grootvader, die op China vaarde, heeft eens..

— Het is nu het oogenblik niet om vertelsels op te dissen. Kapitein, het zoeklicht !...

— Ik zou u raden dat niet te gebruiken, zei de bevelhebber, die tegenover het spookschip

al niet meer moed scheen aan den dag te leggen dan de overige manschappen, ik zou het in uwe plaats niet doen.

Woedend vloog de heer Steadily de trap naar de kapiteinsbrug op...

Hij deed den elektrischen stroom werken en daar werd plots het sombere vaarttuig met een helder licht overgoten.

De voorspelling van den stuurman verwezenlijkte zich niet...

Het schip verdween niet en zette zijne vaart naast de *Shakespeare* voort. ..

Maar op het dek bewoog niets, was geen levend wezen te bespeuren.

Dat deed aan het bovennatuurlijke denken eene boot, welke zonder bestuurd te worden, welke geheel verlaten scheen, en die regelmatig naast de *Shakespeare* voortliep..

Van op deze laatste waren alle oogen op den zonderlingen reisgezel gevestigd.

Het was geen gewoon schip.

Het dek droeg enkel een paar kajuiten, die deuren noch vensters schenen te bezitten, maar uit wier wanden een drietal kanonnen hunne monden lieten zien.

Voorts was er niets te bespeuren dan een paar gesloten luiken en een borstwering, die het gansche dek omgaf.

De boot had ook een eigenaardigen vorm. Zeer dun, spits uitlopend aan den voorsteven en zeer breed aan den achtersteven...

Zij scheen geheel van staal, zoo blonk zij in het elektriske licht...

Daar verdween zij plotseling...

Waar ook het zoeklicht gericht werd, nergens was er een spoor van te ontwaren...

— Ziet ge wel, kreet de stuurman... Als ge nu het licht dooft, zult ge 't schip wel terugzien...

— Ge verkoopt onzin, riep de heer Steadily hem toe...

— Doof het licht ! zei de kapitein.

— En dan ?

— Ge zult de boot weer terugzien.

De Brit sneed den elektrischen stroom af.

— Daar ! kreet de stuurman, en over het geheele lichaam rillend, wees hij naar de andere zijde van de « *Shakespeare* ».

En, inderdaad, daar vaarde het zonderlinge schip weer naast de boot van Steadily.

— Ons laatste uur is gekomen, sprak de stuurman op doffen toon.

Hij zonk op de knieën en begon te bidden.

De kapitein scheen grooten lust te hebben om het voorbeeld van zijn officier te volgen.

Steadily greep hem bij den pols en riep woedend uit :

— Zijt ge dan kleine kinderen ! Het is een onderzeesche boot ! Ziet ge dat dan niet !

En opnieuw liet hij het elektrisch licht op het geheimzinnig vaarttuig schijnen.

Een der luiken van het gepantserde dek was geopend en een man verscheen, als rees hij uit de opening op.

— Doof uw licht ! riep hij in het engelsch de mannen toe die zich op de kapiteinsbrug van de « *Shakespeare* » bevonden.

En daar hij geen antwoord ontving :

— Begrijpt ge me niet ! schreeuwde hij luid. Ik beveel u uwe lichten te dooven !

— Zwijgen ! beval Steadily halflood.

Het scheen den man, die op het dek van het vreemdsoortige schip de borstwering was genaderd niet te bevallen dat hij geen antwoord ontving.

— Als ge niet onmiddellijk uwe lichten doet verdwijnen, kreet hij, dan doe ik u in den grond boren.

— Dat is erger, fluisterde Steadily... Wij kunnen niets tegen hem en langs onder kan hij ons ook lek stooten...

En luid antwoordde hij, zich naar het spookschip buigend, dat nog immer naast de « *Shakespeare* » koers hield:

— Wie zijt gij ?

— Ik geef u een halven minuut uitstel om al uwe vuren te dooven ! riep de vreemde man.

Een schaterlach volgde.

— Doof de lichten ! beval Steadily.

Hetzelfde bevel klonk onmiddellijk uit den mond des kapiteins.

Ook op de « *Shakespeare* » heerschte nu een volmaakte duisternis.

— Leg de machine stil ! liet opnieuw de stem van op het dek van de andere boot zich hooren.

— Gehoorzaam ! zei de Brit.

De bevelhebber gaf het noodige bevel aan den machinist.

En een paar oogenblikken later liet een knarsend geluid zich hooren.

De « *Shakespeare* » scheen te daveren op het water.

Eer Steadily en de twee zeeofficieren, die nog immer op de commandoburg stonden, zich rekenschap konden geven van hetgeen er gebeurde, hoorden zij beneden hen geroep en geschreeuw en mannen de trap opstormen.

En, vooraleer ze den tijd hadden op tegenweer bedacht te zijn, werden ze vastgegrepen.

gekoord en gebonden, na eene korte worsteling tegen de mannen die hen zoo onverhoeds op het lijf waren gevallen.

— Wat beteekent dat alles! kreet de heer Steadily. Ik ben een Engelsch burger!

— Al waart ge de Koning van Engeland in persoon, klonk het antwoord, dan zou het nog geene reden zijn om zoo hevig te tieren... Wie we zijn, zult ge zoo dadelijk weten, als ge eenige oogenblikken rustig wilt blijven!

De Brit hoorde hoe dezelfde stem langs de spreekbuis bevelen gaf in de machinekamer en werd gewaar dat de «Shakespeare» weer in beweging kwam.

In eene vreemde taal werd nu rond hem luid gesproken en een paar stonden nadien werd de heer Steadily opgetild en naar beneden gebracht tot in de kajuit van den kapitein.

Hij voelde dat men hem van boven tot onder onderzocht en zijn revolver uit zijn zak werd genomen.

Daarna maakte men zijne banden los.

De elektrische gloeilampjes van den kleinen kroonlichter verdreven de duisternis.

Een man in soldatenkleederen, hoog van gestalte en sterk gebaard, zoodat buiten neus, lippen en de donkere oogen, zijn gansch gelaat dicht bewassen bleek, stond voor den Brit.

— Ga zitten, zei de vreemdeling in het Engelsch.

En hij wees Steadily een stoel aan, alsof hij zich tehuis bevond en de lord een bezoeker was.

Hij zelf nam plaats tegenover deze laatste.

Steadily, door verbazing geslagen, bleef rechtstaan en den zonderlingen gast aangapen.

— Wilt ge me nu eens dadelijk verklaren, borst de Brit uit, wat dat alles te beteekenen heeft?

— Zeker, antwoordde de andere zeer kalm, Het is daarom dat ik de eer had u te verzoeken plaats te nemen.

En, allerhoffelijkst, schoof hij den heer Steadily een stoel toe.

— Ge vergeet dat ge u hier op mijn schip bevindt! riep deze weer uit.

— Verschooning! op mijn schip!... Een paar oogenblikken geleden hoorde het vaartuig u toe... Thans is dit niet meer het geval, vermits ik het aangeslagen heb.

— Met welk recht!

— Het recht van den sterkste.

— Ik ben een onderdaan van Z. M. den Ko-

ning van Engeland en ik moet u doen opmerken dat...

De vreemdeling onderbrak hem:

— Geef u geene nuttelooze moeite... Ik ben van geen mensch op de aarde de onderdaan, en ik vrees dan ook niemand op heel de wereld!

— Wie zijt gij dan?

— Ga zitten en ge zult het weten! Of, als ge liever recht blijft, mij ook goed... Ik heet Kearloff en sinds veertien dagen ben ik kapitein op de «Azof».

— Een oorlogsschip?

— Geweest!

— Het lijkt me een onderzeesche boot, een torpedojager.

— Dat is ze.

— Dus behoort de «Azof» tot eene vloot?

— Een paar weken geleden, ja.

— Het is een russisch schip?

— Ik herhaal u nog eens dat ik den onderdaan van niemand ben en diensvolgens heeft mijn boot geen nationaliteit.

— Dat begriip ik niet!

— En ge zoudt ook tevergeefs trachten het te begrijpen! Waarom luistert ge niet naar hetgeen ik u wil mededeelen, zonder mij te onderbreken, zonder mij nutteloos vragen te stellen... Als ge dat doen wilt, zult ge spoedig weten wie ik ben en wat ik met de «Azof» beoog, waarom ik uwe... Hoe heet uw schip?

— De «Shakespeare».

— Waarom ik de «Shakespeare» genomen heb.

— Ik luister.

— Ge weet dat Rusland en Japan sinds geruimen tijd oorlog voeren?

— Ja, dat heb ik hier en daar waar we aandaldden, door de dagbladen vernomen.

— En dat Rusland door de kleine Japaneezen wordt afgetroefd dat het een aard heeft.

— Dat kan niet anders.

— Hoedat?

— Vermits Engeland de Japaneezen steunt.

— Och neen, dat is de reden niet..

— Zoo, en wat is het dan? Rusland is toch sterker dan Japan, wat zijne legermacht betreft.

— De Russen zijn sterker in getal maar ze vechten vooreerst niet in de gunstige voorwaarden als de gele mannen en dan ontbreekt hun den moed, of laat me liever zeggen de vaderlandsliefde die de Japaneezen bezielt.

— Heeft de Rus dan geen moed?

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penttekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762